

Ε Ε Ρ Τ Ε Ρ Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 82.

Τόμος. 4'.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

EN ΑΘΗΝΑΙΣ, THN 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1851.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ Ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΓΟΝΕΣΣΗΣ.

(Απόσπασμα Ιστορήματος.)

A'. — Έκεχειρία.

Ἐπανέλθωμεν φίλε ἀναγνῶστα εἰς τὰς ἀρχαίας ἡ-
μῶν ἐπαναστάσεις, καὶ, διποτες εὑρώμεν τούς τοῦ
ἀρτοῦ τῆς Γορέσσης, ἃς ἐνθυμηθῶμεν τὸ Ἀργυροῦ
Νομισματόσημον.

Μὴ λησμονῶμεν δὲ πρὸ πάντων διε πρόκειται πε-
ρὶ ιστορίας καὶ οὐχὶ περὶ πολιτικῆς, τοῦ 18, καὶ οὐχὶ
τοῦ 19 αἰώνος ὥστε, ἀν συγχύσης τὰς ἐποχὰς καὶ
τοὺς ἀνθρώπους, τὸ πταῖσμα ἴδικόν σου θὰ ἔναι.

Ἴδομεν ἄρα ἐν διόδιτι τοῦ Δικαίου, τῆς ἐνώσεως
καὶ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κράτους, τὸ Συλλαλητή-
ριον ἐγειρόμενον διὰ τῶν προνομίων αὐτοῦ, τοὺς
Πρίγγιπας μετὰ τὸ Συλλαλητήριον, τὸν λαὸν μετὰ
τοὺς ἀστούς, καὶ μετὰ τοῦτον ὅλον τὸν κόσμον, τὸν
Γουλιέλμον Δεβούαλ, ἡγούμενον δραγμῆς συνωμοτῶν

καὶ φέροντα τὴν ἐπανάστασιν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς
στάσεως, τὴν δημοκρατίαν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς
Σφενδόνης.

Ιαρ' δλιγον δ' ὁ Βερτράνδος Δεβούαλ προσετα-
ρίσατο τοὺς δρεις, εὐς ἔξηγαρον ἀπὸ τῆς δηῆς αὐτῶν
ὁ Μῆς Βρούτελ, ὁ Μῆς Γόνδης, ὁ Μῆς Λογγεβίλ, καὶ
παρ' δλιγον τὸ χαματυπεῖον τοῦ Κοιτοῦ καλοῦ διέ-
θη ὡς ὑπόπτερον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ ἀγίου Λουδοβί-
κου, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κουνδή, εἰς τὴν πολιτοφυλα-
κήν, ἵνα κατατιῇ ἀπὸ προμαχῶν εἰς προμαχῶνα,
μέχρι τῶν ἀνακτίδων καὶ τοῦ θρόνου.

'Αλλ' εὐτυχῶς τὸ στέμμα τοῦ νεαροῦ Λουδοβίκου
τοῦ ΙΔ'. εὗρε προασπιστής αὐτοῦ δύο πανούργους ἀ-
λώπεκας καὶ τρεῖς ἀποτόπους λεοντας.

Καὶ ἦσαν, αἱ μὲν ἀλώπεκες δι Καρδινάλιος Μαζα-
ρίος καὶ Ἰωάννης Βουχερά, οἱ τέ λέοπτες Ἀννα ἡ
Αύστριακή, ὁ κόμης Φίλιππος δ' Αμαλβύ, καὶ δι πρ-
ιγκήπου Κονδή.

Οὕτως, ὁ μὲν Μαζαρίνος ἐκέρδησε χρόνον, Ἀννα
δὲ ἡ Αύστριακή ἐμεινεν ἀλτζὸν ἔχουσα τὸ μέτωπον·
δι δὲ Ἀμαλβύ ἀπέσπασε τὸ μυστήριον τοῦ Δεβούαλ,
τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν χειρα τῆς Λουέζης δι Κον-
δὲ ἀρίθη ἐκ καιρῷ διφυστερής ἐκ Λένης καὶ Ἰωάν-

νης δέ Βουγερά εἶπεν ἀφελῶς εἰς τὴν ἀντίθεσιν. Διὸς νὰ πολεμήσῃς, περιμείνατε τὴν δύναμιν τῆς νίκης. Παραχωρήσατε σύμερον εἰς τοὺς Παρισιοὺς τὸ ηγεμονὸν ἐξ ὅσου διὰ τῆς βίας θὰ σᾶς ἀποσπάσουν... Θὰ καταχραῖσθων αὐτοῦ τοιουτοτρόπως, ὥστε θὰ ἔχητε τὸ δικαιώματα νὰ ἐπαναλάβητε τὸ δόλον, καὶ τότε διὰ νὰ τοὺς δεμάσητε, διὰ νὰ τοῖς δεῖξητε μίαν καὶ καλήν ὅτι οἱ Παρίσιοι δὲν εἶναι ή Γαλλίσ, μὴ πράξετε ἄλλο, εἰμὴ τὸ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψετε ὀκτὼ ἡμέρας, καὶ νὰ τοῖς ἀφαίρεστε τὸν ἄρτον τῆς Γονέστης πολιορκοῦσά τους διὰ τοῦ Κ. Πρίγγιπος.

Κατὰ τὸν κατρόν δὲ τοῦτον οἱ κρατηθέντες προσχοτες Βροῦσσελ καὶ Βλασμενὶλ ἐπανήλθον ἐν θριάμβῳ, οἱ Πρίγγιπες, τὸ Συλλαλητήριον καὶ οἱ ἀστοὶ ἐνεδύοντο ἑφαμίλλως τὰ τεμάχια τὸν ἀποσπασθέντα τῆς βασιλικῆς ἀλουργίδος· ἔδωκαν δὲ πρὸς ἀλλήλους γενικὸν ἀσπασμὸν, συναγελασθέντες περὶ τὸν θρόνον Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. καὶ μόνος ὁ Δεσμούλλ ἀποτίων διὰ δόλους αὐτοῦ τοὺς συνενόχους, κατεκλείσθη προστρόντως εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ἐν τούτοις, μεθ' ἔβδομάδας τινας ἡ ἀχαριστία τῶν Παρισιῶν ἐκύρωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς προφήσεως τοῦ Βουγερά, διότι τὸ μὲν Συλλαλητήριον κατέστη παρα ποτε θρασύτερον, « ἐφρίνετο, δυολογεῖ ὁ Γόνδης ὅτι τὰ πνεύματα ἦσαν ἐξημένα ἀπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ τρυγετοῦ, καὶ τὸ πᾶν προήγγελε σκηνὰς πρὸς τὰς δοπίας τὸ παρελθόν εἰδύλλια ἢσαν μόνον καὶ βουκολικὰ ἀσμάτα» οἱ δὲ Μαρσιλιάκ, Λαρροφουκώ, Βουϊλών, δ' Ἐλεύθ, Κόντι, Μομβαζών, κ. λ. συνώμοτοι ἐν πλήρει μετημέριᾳ παρὰ τὴν Δουκίστη Λογγεβίλη· καὶ οἱ συμφατικασταὶ τοῦ Γυλιέλμου Δεσμούλλ ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἐξερχόμενοι ἤχιζαν καὶ πάλιν νὰ ἔξωτρύνωσι τὸν λαὸν, νὰ σπείρωσι σταύρας, νὰ ὕβριζωσι τὸν βασιλέα, τὴν βασιλισσαν καὶ τὸν ὑπουργὸν, νὰ ζητῶσι μεγαλοφώνως τὴν ἀπόλυτον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, καὶ νὰ συναρμότωσιν αὐθίς τοὺς κεχωρισμένους σπονδύλους τοῦ ὄφεως τῆς ἀναρχίας. Ἐν δὲ λόγῳ, αἱ στάσεις ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ἀγυιὰν ἐνῷ ἥρχιζαν πάλιν εἰς τὸ Συλλαλητήριον αἱ ἀπαιτήσεις, διὸ ὡν τὸ Βροῦσσελ ἐξεδικεῖτο μὲν ἡ χαλκόστερον εὐγλωττιαν, καὶ διὰ τὴν καθιστέρησιν τοῦ χρυσοειδοῦλου τῆς εὐγενείας, καὶ διὰ τὸ σύνταγμα τὸ ἀποποιηθὲν εἰς τὸν οὐλόν του, καὶ διὰ τὴν ἐφήμερον αἰχμαλωσίαν του, καὶ διὰ τὸν μέγιστον τρόμον διὰ ἐπαθεν ἔνεκα τοῦ κινδύνου τοῦ δέρματός του.

B'. — Ἡ παραμορὴ τῶν Θεοφαρετῶν.

Οὕτω λοιπὸν εἶχον τὰ πράγματα τὴν 4 Ἰανουαρίου 1649, ὅτε, αἱ δύο οἰκογένειαι Βροῦσσελ καὶ Βουγερά παρευρέθησαν παρὰ τῷ Βουλευτῇ (Βροῦσσελ) κατὰ τὴν ὁδὸν Σαιλλανδρύ· δὲ κεραυνός τοῦ Συλλαλητηρίου, ἀκάθετος παρὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ γυναικαδέλφου αὐτοῦ, εἶχε τότε βροντήσει εἰς τὴν Γερουσίαν. Θηρεσία δὲ ή θυγάτηρ του ἐποίκιλλε πολυτίμως τελαχώνα ἐν εἴδει Σφενδόνης, ἀλλὰ κατέστη παράφρων σχεδὸν ἀρ' ἥς ἐλογίσθη μία τῶν ἀμαζόνων

τῆς Κ. Λογγεβίλης, καὶ Λουίζα ἡ ὥραία αὐτῆς ἐξαδέλφη τὴν εἰρωνεύετο διὸ τῆς κακεντρεγείας αὐτῆς τῆς ἀθώας καὶ ἀβλαβοῦς, συναλλασσομένη συγχρόνως μετὰ τοῦ πατρός της Βουγερά φράσεις τινας καθ' ἄξιον πολλάκις ἀνεφέρετο τὸ διοικητικό τοῦ κόμητος δ' Ἀμαλέβ.

Τότε δὲ ή Γραῖα Πέτραινα ἡγοιζε τὴν θύραν τῆς αιθουσῆς καὶ ἀνήγγειλε μετὰ φωνῆς τραχείας τὸν κύριον ὑπολογαγὸν τῶν σωματοσυλάκων· καὶ πεισματωδῶς ἤθελε νὰ χαρακτηρίσῃ οὗτον τὸν Φ. - λιππόν δ' Ἀμαλέβ ἀρνουμένη αὐτῷ τὴν ίδιαν δικαιοδοσίαν, τὸ διπλωμα τούτους τοῦ λοχαγοῦ ἐπερ ἐλατε παρὰ τῆς Ἀντιθεσιλίσσης.

Ο κόμης εἰσῆλθεν ὑπομειδῶν, διμίλησε περὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ καὶ τῆς βροχῆς μετὰ τοῦ Βροῦσσελ καὶ τῆς Θηρεσίας, καὶ πεικαλύπτων τὴν Λουίζαν διὰ βλέμματος ζωηροῦ τῆς γλυκυτέρας ἐλπίδος, ἐξῆλθε συνομιλῶν χαμηλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ γέροντος Βουγερά.

— Λοιπόν, κύριε Βουγερά, τῷ εἶπεν, ίδιον ἐγὼ μὲ τὸ σύνταγμά μου, πότε θὰ σᾶς εἰπῶ, ίδιον ἐγὼ μὲ τὴν εὐτυχίαν μου!

Ο ἀστὸς τῆς Γονέστης ἔκλινε τὴν ἄκραν τοῦ δοφαλμοῦ μὲ τὸ πανοῦργον ἐκεῖνο ὑφος, διπέρ ἐφερεν εἰς ἀμηχανίαν καὶ τοὺς καλητέρους αὐτοῦ φίλους.

— Δηλαδή, ἀπεκρίθη ὅπως τύχη χρόνου, πότε οἱ γάμοι τοῦ Κ. Ἀμαλέβ καὶ τῆς κόρης Βουγερά;

— Τῆς ὁποίας μὲν ὑπεσχέθη τὴν χεῖρα ἐνώπιον τῆς βατιλίσσης καὶ τοῦ πρίγγιπος, τὴν ἡμέραν καθ' ἧν προσδέρυσες τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου· καὶ καθ' ἧν δ' Μαζαρένος μοὶ ἐνεχείρισε τὴν ἀμοιβὴν ταύτην τοῦ θαρροῦς μου;

Ο Φιλιππός ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ κόλπου καὶ παρετήρησε μετὰ ζωηρᾶς ἥδονῆς τὸ μικρὸν νομισματόσημον, τὸ παριτῶν Λουίζην τὴν Βουγερά.

— Ναί, ναὶ ἔκαμεν δὲ ἀγαθός ἀνήρ θίγων διὰ τῆς χειρὸς τὴν σιαγόνα του.

Καὶ εἶλκυσε τὸν λοχαγὸν μέχρι τῆς λιθοστρώτου, ὡς ἂν οἱ τοῖχοι εἴχον ὥια προδότου· εἶτα πειστρέψθεντος ἔτι βλέμμα κατάσκοπον, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ὀμιλήσῃ οὗτον.

— Θά νυμφευθῆτε τὴν θυγατέρα μου, κύριε Κόμη, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους!

— Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ ἐξέλθῃ, ἀνεφώνησεν ἔκθαμβος δ' Ἀμαλέβ.

— Θὰ ἐξέλθῃ αὔριον, ὑπέλαθεν δὲ τὸν διπλασιαζῶν τὴν προσύλαξιν. Ναί, ναὶ αὔριον ἀρχεταὶ ή μεγάλη προσβολή, ή προσβολή τοῦ λέοντος... Εἶδα σύντερον τὴν βασιλίσσαν, τὸν πρίγγιπα καὶ τὸν καρδιναλίον· τὸ πᾶν εἴναι προπαρεσκευασμένον. Ἐκαστος ήμων θὰ πειξῃ τὸ πρόσωπόν του· σοὶ ἐξηγοῦμαι.

Καὶ οἱ δύο συνδιαλεγόμενοι ἐξηγολούθησαν τόσῳ σιγά, ὥστε η πλέον μυστηριώδης ἥχω δὲν ἡδυνήθη νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

— Τώρα, εἶπε τελευτῶν διμέλλων πειθερὸς, δημάρτυρες νὰ λάβητε τὰς διαταγὰς τοῦ καρδιναλίου· καὶ

πιοχασθήτε δις πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας ἡ τῆς καταστροφῆς τῆς Μοναρχίας. Αὔριον! — αὔριον, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐντὸν, καὶ εὐθὺς ἔπειτα οἱ γάμοι. — Εὔθυς.

Απεγχωρίσθησαν δὲ θύλιστρες ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, καὶ ὁ Βουχερά ἐπανελθὼν εἰς τοῦ ἔξαδέλφου τοῦ, δὲν ἥδυνθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα εἰς τὴν ἐντονούν αὐτὴν ἀπειλὴν τοῦ φοβεροῦ βουλευτοῦ.

— Αὔριον εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἀλλ᾽ ἐγὼ θὰ τὴν καμώ ἑορτὴν τοῦ Συλλαλητηρίου, διότι ἐγὼ θὰ μοιράσω τὴν πήταν, καὶ τὸ κουκὶ δὲν θὰ πέσῃ εἰς τὸν καρδινάλην.

— Ο καρδινάλιος ἀποστρέφεται τὰ κουκιὰ τοῦ Βάλτου, ὑπέλαβεν δ μυλωθρὸς τῆς Γονέστης, αἰνιτόμενος τὴν συνοικίαν, ἐν ᾧ κατώκουν τότε οἱ ἀρχηγέται τῆς Σφενδόνης.

Είτα δέ, καταλείπων τὸν γυναικάδελφόν του νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐπαύριον, ὑπῆγε νὰ ἐρευνήσῃ ἀπὸ ὅδοῦ εἰς δόδο τὴν διαβεστιν τοῦ κοινοῦ.

Ταχέως δὲ ἐθεβαύθη δις οὐδεὶς ὑπώπτευε τὴν μεγάλην του σκευωρίαν τὴν αὐλικὴν, καὶ ἐπανήρχετο οἰκαδε εὐηρεσιημένος ἀπὸ τῆς περιοδείας του, δὲν ἀγριώτος περιμένων αὐτὸν παρὰ τῇ θύρᾳ τῷ ἐνεγχειρίσε τὸ ἔξτης γραμμάτιον καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

« Κύριε Βουχερά, ἐπειδὴ παίζετε πράσωπον διακεριμένον, πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ σᾶς μεταχειρισθῶσιν· ἡξεύρετε νὰ πλέξητε φράσιουργίαν, ἀλλ ὦ φίλοι σας οἱ πιστοὶ εἶναι ἀδόλεσχοι. 'Ο Κ. δ' Ἀμαλβύν υμέτερος μελλόγαμορος θ' ἀπαγάγη αὔριον τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν. 'Ο δὲ Κ. Πρίγγιψ καλεῖ εὐθὺς τὸν ἐν Λέσσῃ στρατὸν διὰ νὰ πολορκήσῃ τοὺς Παρισίους· προειδοποιεῖσθε ὅμως δις ἡ συνομοσία ὑμῶν ἐντὸς ὀλίγων ώρῶν θὰ κατατασθῇ τὸ μυστικὸν τῆς κωμῳδίας, καὶ δις θ' ἀποτύχῃ ἀθλίως, ἐὰν δὲν πείσητε τὸν Μαζαρένον νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ. »

Οὐδεμία ὑπογραφή.

— Εκεῖνος διαβολογόνδης θὰ μᾶς ἐμάντευτεν, ἀνέκραξεν δ μυλωθρὸς πιύσων δργίλως τὸ χαρτίον. ἀδιάφορον, προσέθηκεν εἴτα μετὰ στιγμαίαν διάσκεψιν; ἐπειδὴ ὡς ἀνόθος μοῦ δείχνει τὰ χαριζά του θ' ἀλλαζώ τὰ ίδια μου, καὶ δὲν θ' ἀφήσω νὰ καθῇ τὸ παιγνίδι, θὰ ἰδωμεν τὶς εἶναι δ καλήτερος παικτης, δ βοηθὸς τοῦ ἀρχιερέως ἡ δ μυλωθρός.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ σχέδιόν του ἐπανορθώθη· ἀναβὰς ταχέως παρὰ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ, ἦν εὔρε βυθισμένην εἰς ἀδράν τινα διερώξιν,

— Λουΐζη, τῇ εἶπε, θὰ ὑπάγεις αὔριον τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν Αὐλήν.

— Εἰς τὴν Αὐλήν! ἐγώ! καὶ τί νὰ κάμω;

— Διὲ νὰ μοιράσης τὴν πήταν τῶν Θεοφανείων μὲ τὰς Α. Α. Μ. Μ., τὸν Κ. Καρδινάλιον καὶ τὸν Πρίγγιπα, καὶ ἵσως διὰ νὰ γενῆς βασίλισσα μισῆς ὥρας.

— Η Λουΐζη ἀποροῦσα πρῶτον, ἔμεινεν ἡδη ἔκπληκτος.

— 'Ο Κ. δ' Ἀμαλβύν θὰ εἰν' ἔκει, ἡκολούθησε μειδῶν δ ἀγαθὸς Βουχερά.

— Ή δὲ νεᾶνις συνελθοῦσα, ἡρώτησε πῶς ὥφειλε νὰ καλλωπισθῇ δι' ἑορτὴν τόσῳ μεγάλην.

— Ισχ ίσα, αὐτὸς εἶναι τὸ οὐσιώδες, εἶπεν δ Βουχερά· θὰ προμηθευθῆς, προσεῖπε μετὰ σοβχρότητος, ἐσθῆτα καὶ σκούφωμα τοῦ θείου σου.

— Άλλα τώρα νὴ Λουΐζη ἐπίστευτεν δις δινειρεύεται καὶ ἀπεφήνατο δις οὐδὲν ἐννόει.

— Δέν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐννοήσῃς, ἀγαπητή μου, ἡκολούθησε μετ' ἀπαθείας δ ἀστός· ἔπειτα, δὲν θὰ ἐνδυθῆς οὔτε τὴν ἐσθῆτα αὐτὴν, οὔτε τὸ σκούφωμα· ἀλλὰ θὰ τὰ φέρης εἰς τὸ παλαιό ἔκεινο ὅχημα, τὸ διπέιν δ Βροῦσσελ παρέβριψεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου του· ἀνθρώποι πιστοὶ θὰ ἔλθουν νὰ τὸ ζητήσουν καὶ θὰ τὸ σύρουν διὰ τῆς πύλης, ἔχον σὲ ἐντός του ὅσον ὠραίζων καὶ διπας θέλεις καλλωπισμένην, ἀλλὰ προσέπιται καὶ τὰς αὐλαίας κλεισμένας μετὰ φροντίδος.

— Ω Θεέ μου! ἐπεφώνησεν η Λουΐζη· ἀλλὰ λησμονεῖς δις τὸ ὅχημα τοῦτο εἶναι γνωρισμένον εἰς τοὺς Παρισίους παντοῦ ὡς τὸ γελοιωδέστερον ὅχημα τῆς Γαλλίας καὶ τῇ Ναβάρρης:

— Τούναντίον, τὸ ἐνθυμεῦμαι πολὺ καλά καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα τὸ ἐπροτίμησα· θὰ ήσαι φρόνιμος ὅσσον κέγω, αὔριον τὸ ἐσπέρας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς σημείωτε καλῶς τὰς δόδηγίας μου, ἐκτέλεσον αὐτὰς μέχρι κεραίας, καὶ μάθε δπως θαρρήσθης, δις πρόκειται νὰ ἐπισπεύσῃς τὴν ἡμέσαν, καθ' ὃν θὰ γενῆς σὺ κόμησσα δ' Ἀμαλβύν, καὶ ἐγὼ Βερώνος Γονέστης, ἐάν τὸ σχέδιον ὥμων εύτυχήσῃ.

Καὶ ταῦτα λέγων δέρλιστος ἔλαβε τὸν πίλον αὐτοῦ, ἐφίλησε τὰς δύο τῆς θυγατρός του παρειάς, ἐςροβιλήθη περὶ αὐτὸν καὶ ἀπῆλθε μεγάλα βιβέδες εἰς τοῦ Πρίγγιπος Κονδέ.

Γ'. — Τὰ Θεοφάρετα.

Τὴν δὲ ἐπαύριον περὶ τὰς 4 Μ. Μ. δ τοποτηρητὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ δ ἀρχιγραμματεὺς Σεγυιέρος εἰσῆλθον εἰς τὸν φαίδον θάλαμον τῶν Ἀνακτόρων, δημοποιούσαν τὸν Αννα ή Αὐτοριακή καὶ δ Μαζαρένος.

— Λαιπὸν ἀρχιγραμματεῦ, εἶπεν η βασίλισσα τὸ Συλλαλητηρίον εἰν' ἄξιον τῆς ἐπιεικείας ὑμῶν τῆς βασιλικῆς;

— Τὸ Συλλαλητηρίον, ἀπήντησεν δ Σεγυιέρος διεμαρτυρήθη κατὰ « τῶν ἐπ' αὐτοφόρῳ παραχθάσεων τῶν πρὸς πρὸς τὸν λαὸν γενομένων ὑποσχέσεων » τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰς δυσράστεις, καὶ ἀπεποιήθη τὴν παροχειρή τῶν πρὸς τὸ Κράτος δανείων δτα η Τυετ. Μεγαλειότης διέταξε πρὸς ἐπάρκειαν τῶν δαπανῶν τοῦ πολέμου. Ποτὲ ἀλλοτε δ Βροῦσσελ δὲν ἐφάνη τοσοῦτον ἀνδρικός· διεκήρυξεν δις μήτε ὁ σιδηρος, μήτε τὸ πῦρ δὲν θὰ τὸν βιάσουν νὰ κυρώσῃ « τὴν τρομερὰν τοκογλυφίαν τῶν βασιλικῶν δανείων. »

— Επρεπε νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς δανείσῃ ἀνεύ τόκου, διέκοψεν δ Μαζαρένος, στρείφων τὸν μύστακα.

— Ο. δὲ πρίγγιπες; καὶ δ συμβοηθὸς τοῦ ἀρ-

γιερέως; ήρώτησεν ἡ ἀντιβασίλισσα τὸν Τοποτηρητὴν ἡ τῆς ἀστυνομίας.

— Οἱ πρίγγιπες εἶναι συνηθροισμένοι ἀπὸ τῆς πρωΐας ταύτης παρὰ τῇ Δουκίσσῃ Λογγεβίῃ διούδενεν νὰ κρίνητε τὸ τὶ μηχανορρέφοῦσι παρόντος ἐν μέσῳ αὐτῶν τοῦ Ἰσπανοῦ Προκόπορος Ἀρνολίνη· ὃ δὲ συμβοῖθὸς «συνεχάλεσεν εἰς μεγάλην συνελευσιν τοὺς ἐφημερίους, τοὺς πρεστῶτας, τοὺς δόκτορες, τοὺς μοναχούς, καὶ, χωρὶς νὰ προφέρῃ τὸ διούδεν τοῦ Καρδινάλιου, προσποιούμενος τούναντίον διηρέθει αὐτοῦ, ἀπέδειξεν εὐμηχάνως διτε εἴναι διετέρος Ἰουδαῖος ἐξ ὅσων ποτὲ ἐφάνησαν ἐν Εὐρώπῃ.»

— Καὶ οἱ πολιτούρλακες καὶ τὸ κοινόν; ἐπηρώτησεν δὲ Μαζαρίνος διὰ ν' ἀλλαξῃ τὸ θέμα τῆς διμιλίας.

— Τὸ κοινόν, ἀπεκρίνατο διὰρχων, συσσωρεύεται κατὰ τὰς γωνίας δλῶν τῶν δδῶν διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν τῆς δοπίας ὑποβάλλω ἀντίτυπον εἰς τὴν ὑμετέραν Πανιερότητα.

Καὶ δὲ Μαζαρίνος ἀνέγνω συσπῶν τὰς δρρῦς.

• Αναφράξτη πρὸς τὸ Συλλαλητήριον τὸν Παρισίων.
» . . . Ἐπὶ τῶν μεγάλων δεινῶν καὶ τῶν ἀταξῶν
» διὰς ἐπροξένησεν δὲ Καρδινάλιος Μαζαρίνος . . .
» Ξένος, Σικελὸς, ὑπήκοος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, πρώην ὑπηρέτης ἐν Ρώμῃ, ὑπηρείης εἰς
» τὰς βδελυρωτέρας κρατικάς, ἀποδιώχθεις ἔνεκκα
» τῶν κακοθήων αὐτοῦ πράξεων καὶ τῶν σκευωριῶν,
» δεχθεὶς ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατασκόπου, περικυκλωμένος ὑπὸ ἀνθρώπων ἀτίμων καὶ ἀπίστων, προδοτῶν, αἰσχροκερδῶν, ἀσεβῶν καὶ ἀθέων. κ. τ. λ. κ. τ. λ. » (1)

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ βασιλισσα ἐγειρομένη μετὰ μανίας εἰς τοιαύτας αἰσχρότητας μὲ τὸ τηλεόδολον μόνον δύναται τις ν' ἀποκριθῇ ἐμμένω λοιπὸν εἰς δλατὰ μέτρα τὰ ψηφισθέντα διὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην· δὲ Κ. Καρδινάλιος δὲν ἀμφιρρέπει πλέον, νομίζω. Θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κ. Πρίγγιπα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀτομαδοσιῶν διερίουν νὰ μᾶς συνοδεύσωσιν. Ἐλθετε τὴν διγόρην εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους ἡμῶν θαλάμους.

— Οἱ φίλοι μας ἔλει ποτὲ θὰ ἥναι εἰς τὴν θέσιν τῶν Μεγαλειστάτην, ἀπήντησεν δὲ Μαζαρίνος μὴ δυνάμενος νὰ διορκύψῃ τὴν ὀχρότητά του.

Οὐχίρια δὲ πάντοτε προκειμένου νὰ ἐκτελέσῃ μεγάλην ἀπόφασιν, καὶ μάλιστα νὰ πολεμήσῃ μέγαν κίνδυνον.

Αλλὰ κατέστη πελιδνὸς ἀκούων τὸν Τοποτηρητὴν τῆς ἀστυνομίας προστιθέντα.

— Μή λησμονεῖτε νὰ ζητήσητε ἐξ αλόγου σωματοφυλάκων ἐν περιπιώσει ἀνάγκης, δότοι οἱ πολιτούρλακες ἐμμένωσθεν τὸ σχέδιον τῆς Αὔλης, καὶ οἱ ἐπιτηρηταὶ τῶν συνοικιῶν θὰ διπλασιάσουν τὴν φρουρὴν καθ' ὅλας τὰς διόδους τῆς πόλεως.

— Εἴς λόγος προσέτι νὰ μὴ τὸ ἀναβάλωμεν, εἶπε θερζάλαιόφρων ἡ βασιλισσα· ἀν δὲν ἐγκαταλίπωμεν

τοὺς Παρισίους τὴν ἐσπέραν ταύτην, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐγκαταλίπωμεν τὴν πόλιν αὔριον, εἰμὶ δὲ τῶν κυμάτων τοῦ αἷματος! . . .

Ο Μαζαρίνος ἔφριξε, καὶ μόλις συνῆλθεν εἰς ἐκπόνητον, διὰν ἐκάλεσε τὸν Πρίγγιπα Κονδέ.

Περὶ δὲ τὴν ὁγδόνην ἐκκατεστος παρευρέθη κατὰ τὴν διαταγὴν ὅπου Ἀννα ἡ Αὐστριακὴ τοὺς περιέμενε.

Καὶ δὲ μὲν Δουξ τοῦ Ὀρλέαν ἀρίθη πρώτος, εἴτα δὲ σφραγίδοφύλαξ Σεγυέρος, ὕστερον δὲ στρατάρχης Γραμμόντης, καὶ τέλος δὲ Κονδέ μετὰ τοῦ Βουχερά καὶ οἱ Κόμητες Κομμίγγης, καὶ δὲ Αμαλβύ.

Ος δὲ ἀνὴρ εἰθισμένος εἰς τοὺς κινδύνους δὲ Κονδέ εἰσῆλθεν δλος φιλομετῆς καὶ προσέφερεν εἰς τὴν βασίλισσαν μικρὸν ἄρτον τῆς Γονέσσης, διὰ δὲ Βουχερά τῷ εἰχεν ἐγχειρίσει τὴν ἡμέραν ἐπιλέγων. — « Ίδού τὸ ἀληθές πλακούντιον τῶν Θεοφανείων διὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην. »

Καὶ δὲ Κονδέ ἐπανέλαβε τὸν λόγον εἰς τὴν Βασίλισσαν, ηγειρέσθαις εἰς τὸν δλοφύχωας.

Συγχρόνως δὲ, κυρί τῆς αὐλῆς, καὶ Λαπόρτ δὲ οὐλαμπτόλος τοῦ βασιλέως, εἰσῆγαγον τὴν Λουίζην Βουχερά, ηγειρόντη λάθωσιν ἐν σκότει μετὰ τοῦ παλαιοῦ ἀμαζίου τοῦ Βρούσσελ.

Εἴς φαιδρὸν τότε ὠρμήθησαν γέλωτα βλέποντες τὸν Λαπόρτ ἐπιδεικνύμενον τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ σκούφωμα τοῦ τρομεροῦ Βουλευτοῦ.

Καὶ Ἀννα ἡ Αὐστριακὴ ἐθίσθησε διὰ θελκτικοῦ μειδιάματος τὴν νεάνιδα, ηγειρόντη καὶ ἔτρεμε ὑπὸ τὸν ἀφελῆ κόσμον μετάξης καὶ τριχάπτων, κόσμου ἐκλεχθέντα διὰ φιλοκαλίας τὰ μάλιστα λεπτοφυοῦς πρὸς τὴν μυστηριώδη αὐτῆς ἐν τῇ Αὐλῇ εἰσσθον.

— Εστὲ βεβαία, Μεγαλειστάτη, εἶπε καὶ δὲ πατέρη της εἰς τὴν βασιλισσαν θὰ εῦρῃ ἀταραξίαν πνεύματος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀφοσιώσεως.

Ἐξηγήθη δὲ τότε λεπτομερῶς τὸ πρόσωπον ἐκάστου, καὶ δὲ Λουίζης ἐννόησε τέλος διτε ἐπρόκειτο ν' ἀπαγάγωσιν ἀπὸ τῶν Παρισίων τὸν βασιλέα, τὴν βασίλισσαν, τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κυβερνήην τὸν δληγη.

Καὶ καὶ ἀρχῆς μὲν ἐτρόμοιξε συμμεριζομένη οὕτως εἶς ἀπρόσπιου σχέδιον τόσω μέγα, ἀλλὰ εὐθὺς εἴτα φιλόστοργος θλίψις τῆς χειρὸς τοῦ πατέρος της, καὶ ἐν βλέμμα τοῦ Φιλίππου δὲ Αμαλβύ τῇ ἐνέπνευσαν τὸ θύρρος, διόπερ ἐπεδείκνυεν δὲ Βουχερά αὐτός.

Ίδου δὲ τοῦ τελευταίου τούτου τὸ σχέδιον, διόποιν τὸ εἰχεν δρίσει μετὰ τοῦ Πρίγγιπος, καὶ διποῖον παμφύηει ἐπεδοκιμάσθη.

Ο μὲν δουξ δὲ Ορλέαν καὶ δὲ Καρδινάλιος θὰ διπάγουν νὰ δειπνήσουν καὶ νὰ παίξωσι παρὰ τῷ Στρατάρχη Γραμμόντη, ἀφ' οὗ δὲ ἀναχωρήσουν τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον, θὰ μεταβῶσι εἰς τὸ Στάδιον τῆς βασιλισσῆς (θέσις παρὰ τὸν Κεραμεικὸν) ἵσπου θὰ περιμείνωσι μετὰ τοῦ Κομμίγγη καὶ τινῶν σωματοφυλάκων τὴν ἀφιξιν τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας.

Αὕτη δὲ θὰ ἀρχήσῃ τὴν δδοιπορίαν δλίγον ἐπειτα

(1) Ἐπίσημον ἔγγραφον ἐφ' οὗ ἐξεδόθη καταδίκαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Συζτέλε.

δι' ὅλων τῶν προφυλάξεων, ὅσας ἀπαιτοῦσιν ἄτομα τόσῳ πολύτιμα.

Οὐ δέ Ἀμαλέν, περιθεβλημένος τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ πλίνον τοῦ Βροῦσσελ, θὰ ἐπιδῇ μετὰ "Ἀννης τῆς Αὔστριακῆς, Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', καὶ τοῦ Δουκὸς Ἀνδεγαβίας εἰς τὸ δῆμα, ἡ βασίλισσα θὰ σκεπασθῇ μὲ τὸν ἀπλοῦν μανδύαν τῆς Λουζίνης, καὶ ἵλη σωματοφυλάκων, ὃν μεταξὺ θὰ χρυσῇ δὲ Κονδέ, θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀπὸ διαστήματος, ἔτοιμη νὰ ριψθῇ εἰς τὸ πρώτον σύνθημα.

Ἐπί τινα δὲ βήματα πρότω θὰ ἐλαῦῃ δῆμα τῆς Αὐλῆς συνωδευμένον ἐπιδεικτικῶς ὑπὸ τεσσάρων σωματοφυλάκων, κ' ἐγκλεῖον τὸν Βουχερά ἐντὸς δύσου τοῦ Καρδιναλίου, καὶ τὴν Λουζίνην χρυμμένην ὑπὸ τὴν πλούσιαν ἀλουργίδα "Ἀννης τῆς Αὔστριακῆς.

Ὦτις, ἐὰν οἱ περίπολοι καὶ οἱ φρουροὶ τῆς πύλης τοῦ ἀγίου Ὄντωρος ἐπέτρεπον νὰ διέλθωσιν αὐτοὶ ἀκαλύτως, διπιθνεν αὐτῶν θὰ διέβαινον πολὺ βεβαιότερον, διαβασίεις καὶ ἡ βασίλισσα ἀν δὲ ἀπήντων ἀντίστασιν, οἱ τέσσαρες σωματοφύλακες θὰ ἐπειρῶντο νὰ ἔκβιάσωσι τὴν ἔξοδον, πάντοτε δύμας φειδόμενοι τοῦ αἴματος μὴ ἄλλως προκαλέσωσι σύγκρουσιν σπουδαιοτέρων· οὕτω δὲ, ἐὰν διέβαινον τὴν πύλην, καθίστατο αὐτῇ ἐλευθέρα διὰ τὸ ἄλλο δῆμα, ἀλλ' ἀν ἔκρατοῦντο ὑπὸ τῆς πολιτοφυλάκης... Τὸν λόγον αὐτὸν προφερέντα ἀπαθῶς ὑπὸ τοῦ Κονδέ δὲ Βουχερά τὸν διέκοψεν ἐπιλέγων·

— 'Αναδέχομ' ἔγω τὰ λοιπά.

— Η Λουζία τότε εἰς τὴν ἀποικίαπησιν ταύτην ἐμάντευσε μεθ' ὅποιον κινδύνου ἔμελλε ν' ἀντιπαραβληθῇ· καὶ δύμας περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν πατέρα της·

— "Ο, τι καὶ ἀν συμβῆ, πάτερ μου, δὲν θὰ μ' ἀφήσετε;

— Ποτὲ, ὅ, τι καὶ ἀν συμβῆ, ἀπεκρίθη θλίβων τὴν γειρά της.

Καὶ δέ δ' Ἀμαλέν ἀπεστράψη δπως διατηρήσῃ τὸ θάρρος του, φοβούμενος μὴ ἀπαντήσῃ ἀποχωρισμοῦ βλέμμα εἰς τὰ ὑγρὰ δύματα τῆς μνηστῆς αὐτοῦ.

Τότε δὴ δοὺς τοῦ Ὁρλεάν καὶ δὲ Μαζαρίνος ἀπεγώρησαν μετὰ τοῦ Στρατάρχου Γραμμόντη δὲ Βουχερά ἡγολούθησε τὸν Λαπόρτ διὰ τὴν προδιάθεσιν τῶν μερικιωτέρων, ἡ δὲ βασίλισσα ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἴδια δύματα μετὰ τοῦ Κονδέ, τῆς Λουζίνης καὶ τοῦ δέ Ἀμαλέν.

Αλλ' ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ θαλάμου αὐτῆς, εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ἐπιφορτισμένων νὰ κλείσωται τὰς θύρας τῶν ἀνακτόρων προσελθῶν ἀνήγγειλεν αὐτῇ διτὶ κίνησις μεγάλη διενεργεῖτο κατὰ τὰ πέριξ, διτὶ φῆμαι δυσοίωνοι περιέτρεχον τὴν πόλιν, διτὶ τὰ τάγματα διλα τῆς πολιτοφυλάκης διέβαινον μεταξὺ συναθροίσεων σχλου, καὶ διτὶ δὲ βοηθός τοῦ ἀρχιερέως ἐφάνη μεταβάνων ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ μεγάρου τῆς Κ. Λογγεβέλης εἰς τὸ Συλλαλητήριον.

— Καλά· ἀπεκρίθη ψυχρῶς η βασίλισσα· δέξωτερικὸς αὐτὸς θύρισος δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ κομηθῶμεν ἡσυχοι.

"Ἐπειτα δὲ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας διέταξε νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς ἀναπούσεως τοῦ βασιλέως εἰς τὴν συνήθη ὥραν, καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ὑπηρεσίαν τῆς νυκτὸς, ώς ἂν οὐδὲν εἶχε διακόψει τὸν τακτικὸν αὐτῆς ροῦν.

Ο ἀξιωματικὸς λοιπὸν ἐντελῶς ἡπατημένος ὑπὸ τοῦ ἀπαθοῦς ἐκείνου ἔξωτερικοῦ, ὑπῆργε νὰ θαρρόνη διὰ τῆς καλητέρας πίστεως τούς ἐταίρους αὐτοῦ, ἀνησυχούς ως ὡς αὐτὸς ὑπὸ τῶν θυρύσων, ὡς ἡκουον τὰς ἀπηχγήσεις.

Καὶ μετὰ μίαν ὥραν βραδύτερον σιγῇ βαθυτάτη ἐπέκειτο ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, ἡκούοντο δὲ μόνον τὰ βήματα τῶν περιπόλων πολιτοφυλάκων καὶ τὰ, τίς εῖ; τῶν σκοπῶν...

«Τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τόσῳ μεγαλώνυμον, λέγει η Κ. δὲ Μοττεβίλλη, ὑπῆργα εἰς τῆς βασιλίσσης εἰς τὸ μικρὸν αὐτῆς δωμάτιον, καὶ τὴν εὔρον ἐν μέσῳ τῶν αὐλικῶν τῆς θεωροῦσαν τὸν βασιλέα παιζόντα, καὶ νωχελῶς ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς τραπέζης. Ἐφαίνετο δὲ διτὶ δοῦνος αὐτῆς ἦν συγκεντρωμένος εἰς διτὶ μόνον ἔβλεπεν· ἐκάθησα τότε διπίσω τῆς ἔδρας αὐτῆς διὰ νὰ πράξω τὸ αὐτό· ἀλλ' εὐθὺς η Κυρία Τρεμουίλλη, καθημένη παρ' αὐτῇ μ' ἔνευσε διὰ τοῦ βλέμματος κ' ἐγὼ ἔκλινα πρὸς αὐτήν, ὅπως μάθω τι ἤθελε νὰ μ' εἰπῃ· η κυρία δ' αὐτῇ, ἡτοις ἀλλώς δὲν ἤτον ἐκ τῶν ἀπειροτέρων, μ' εἰπε τότε διὰ χαμηλοτέρας φωνῆς· «Διεδόθη εἰς τοὺς Παρισίους διτὶ διαβασίσσα ἀναχωρεῖ τὴν νύκτα ταύτην.» Ἐξεπλάγην· ἀνευ δ' ἀποκρίσεως τῇ ἔδειξα τὴν βασίλισσαν καὶ τὴν ἀταραξίαν αὐτῆς τὴν πνευματικήν, καὶ, ὑψοῦσα τοὺς ὄμους, ἐθάμασσα μετ' αὐτῆς διὰ τὴν ἰδέαν ἐκέλυν ητοις μ' ἐφαίνετο χιμαρικήν.

» «Η βασίλισσα διετέλεσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπερας, ἐπιδεικνύουσα τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην, τὴν συνήθη σύντροφον καθ' διλας τῆς ζωῆς της τὰς πράξεις· διτὶ δὲ διδύνηθημεν νὰ παρατηρήσωμεν νεωτερίκον παρ' αὐτῇ η παρὰ τὸ σύνηθες εὐθυμία της. Οι πρίγγιπες, ως ἔθος, τῇ προσέφερον τὸ βαθὺ σέβας των, η δὲ Βασίλισσα δώμιλει μόνον περὶ πραγμάτων θρησκευτικῶν, καὶ μᾶς εἶπεν διτὶ τὴν ἐπαύριον θὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν της εἰς Βαλδεγράς· διεσπότης, δι μικρὸς ἡμῶν πρίγγιψι καληνυκτίζων αὐτήν, τῇ ἀπεσπάσει τὴν ὑπόσχεσιν, διτὶ θὰ τὸν πάρη μαζῆ της, καὶ διπῆργε νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν... ἵνα δὲ φαιδρόνη τὸν Βασιλέα, η Βασίλισσα ἤθελησε νὰ κόψῃ τὸ πλακόντιον καὶ μᾶς ἐτίμησε, μοιράζουσα αὐτὸν καὶ εἰς ἡμᾶς μετὰ νεάνιδος τίνος, ητοις ἔτυχεν ἐκτάκτως.

» «Η δὲ νεᾶνις αὐτη ἔλαγε τὸν κύαμον (ἐγένετο Βασίλισσα τῷ κυάμῳ) διότι αὐτὸς εὐρέθη εἰς τὸ μερίδιον τῆς Παναγίας Παρθένου, καὶ πρὸς εὐθυμίαν, η Α. Μ. διέταξε νὰ μᾶς φέρωσι φτάλην οἵνου ἀρωματώδους, ἀφ' εὖ ἐπίσιμεν ἐνώπιον της· καὶ ἡμεῖς προσέτι, αἴτιες δὲν εἴχομεν ἔργον σπουδαίοτερον τοῦ ιδίου της, διὰ νὰ εὐθυμήσωμεν, ἐβιάσαμεν τὴν βασίλισσαν νὰ πίη καὶ αὐτὴ διλήγον· θέλουσαι δὲ νὰ πληρώσωμεν καὶ τὸν ἡμέτερον φόρον εἰς τὰς ἀλ-

λοκότους τρέλλας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπεφωνήσαμεν ή βασίλισσα πάνει. Εἶτα, ἐδειπνήσαμεν ώς ἔθος εἰς τὴν ἱματοθήκην αὐτῆς, καὶ καλῶς εὐθυμήσαμεν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνησυχίας. Τέλος τόσον ἀνοήτως εἴχομεν, ὅτε μετὰ τῆς βασιλίσσης αὐτῆς περιεπαίξαμεν τοὺς λέγοντας διε τὴν νύκτα ἐκείνην προύτιθετο ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ποτὲ τῇ ἀληθείᾳ δὲν μᾶς ἐφάνη πλέον φιλότοργος καὶ πλέον φαιδρά.

ο 'Ο βασιλεὺς καὶ ὁ ἀδελφός του ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Λαπόρτ κατεκλιθησαν διεῖς παρὰ τῷ ἄλλῳ ὁ κόμης δ' Ἀμαλβὺ πρὸς δὲν Λουδοβίκος δ' ΙΔ'. διέταξε νὰ δώσωσι τὴν δῆδα, ἐστοχάσθη εὐτυχῶς νὰ τῷ ἀναγνώσῃ ἐν κεφάλαιον τῆς Σκυδερῆ, ὅτε δ' Μονάρχης ἀπεκοιμήθη ἐντὸς δλίγων λεπτῶν.

Μονωθεῖσα μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῆς, ἡ βασίλισσα ἐξεδύθη καὶ χωροῦσσα πρὸς τὴν κλίνην ὡμίλησε χαμηλὴ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Κ. Πρεμιέ (τὸν πρῶτον Γραμματέα Βέριγγεν), τέλος (λέγει τελευτῶσα ἡ Κ. Μοτιεβίλλη,) ἀφοῦ ἴδαμεν τὴν Α. Μ. εἰς τὴν κλίνην ἐκαληνυκτίσαμεν τὸν Κομμίγγην καὶ τὸν δ' Ἀμαλβὺ λοχαγὸν τῶν σωματοφυλάκων, οἵτινες εἰσῆλθον μίαν στιγμὴν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν, καὶ ὑπήρχομεν νὰ κοιμηθῶμεν μὲ τὸν συλλογισμὸν δι τὴν περίστασις θὲ μᾶς ἐξηγήσῃ τὰ διαδιδόμενα.'

Οὐτὼ λοιπὸν, ὑπνωτεν ἥδη ἔκαστος ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων ἐξαιρουμένης τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν μυστικῶν αὐτῆς συμβούλων.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη πρᾶξις τοῦ δράματος ἐπαίχθη λίγην καλῶς· ἡ δὲ δευτέρα ἥξετο ὅταν ἐσήμανεν ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

"Αννα ἡ Αὐτοκράτειρά ἦν ἥδη ἐγειγερμένη καὶ ἐνδυμένη, ὅταν δ' Πρίγγιψ Κονδὲ, οἱ κόμητες δ' Ἀμαλβὺ καὶ Δεκομίγγης, δ' Βουχερὰ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὸν φαιδὸν θάλαμον.

Καὶ τὰ μὲν δύο δράματα ἦσαν ἔτοιμα, οἱ δὲ σωματοφύλακες ἀνέμενον ἐν τῷ κήπῳ. Τότε ἡ βασίλισσα διέταξε τὸν Λαπόρτ νὰ διύπνησῃ τὸν βασιλέα καὶ τὸν δοῦκα τῆς Ἀνδεγαδίας.

'Ἄλλα μεταξὺ τῆς διαταγῆς ταῦτης, θόρυβος ὥστε ὑποχθόνιος ἀπήχησεν ἀπὸ τῶν δδῶν.

Καὶ πάντες ἀνασκιρήσαντες ἤκρωσαντο.

— 'Ο λαός! εἶπε πρῶτος Ιωάννης ὁ Βουχερά.

Η δὲ βασίλισσα ἐνέβλεπε τὸν Πρίγγιπα, διτὶς ἐφερεν εὐθὺς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβίδος τοῦ ξιφούς.

'Ο Βουχερὰ ἐν τούτοις φθάσας εἰς γείτονα θάλαμον ἡμυνηώνει τὸ παράθυρον.

Καὶ εἶδε σωρὸν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μεγεθυνόμενον, καὶ ἤκουσεν ἄνδρα πρὸς τὸ πλήθος ἀγορεύοντα· ἀνεγγώριε δὲ ἡ, μᾶλλον, ἐμάντευσε τὸν ἀρχιδιάκονον· ἥλθε τότε ν' ἀναγγείλη ταῦτα, κλείων πρῶτον μετὰ φροντίδος τὰς θύρας δι' ὧν ἥρχετο.

— 'Ο Κόνδις μᾶς προσβάλλει, εἶπεν αὐτὸς τῇ βασιλίσσῃ δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις τῷ ἐνεχειρίσθη τὴν προτίχην ἀνεκαλύψει τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς ἡμῶν· τὸ διέδωκε δὲ τεχνήντως, καὶ ὠδηγήσει τὸν λαὸν ἐνταῦθα, προσποιούμενος διε τὸν ὀδηγήθητε εἰς τοὺς Παρισιανοὺς πῶς τοὺς ἐγκαταλείπω.

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν, δ' θόρυβος δ' ὑπόκωφος ἐγιγαντώθη σχεδὸν, καὶ ώς βροντῆς κύλισμα ἤπειλητο τὸ ἀνάκτορον.

'Η βασίλισσα τότε ὠχρίασεν, οὐχὶ φόβου ὠχρότητα, ἀλλὰ ἀγανακτήσεως, ζητοῦσα τοῦ Κονδὲ τὴν γνώμην.

— Πρέπει ν' ἀναβάλωμεν τὴν ἀναχωρησιν, η νὰ διέλθωμεν ώς κεραυνὸς διὰ τοῦ ὅχλου· ἐκλέξατε Μεγαλειστάτη, εἶπεν δ' Πρίγγιψ· εἶμ' ἔτοιμος καὶ εἰς τὸ μὲν καὶ εἰς τὸ δέ.

— Αὔριον, ἀνέρχαξεν ἡ βασίλισσα, θὰ εἰμεθα αἰχμάλωτοι τῆς Σφενδόνης.

— Αοιδόν, ὑπέλασεν δ' Κονδὲ στρεφόμενος πρὸς τὸν δ' Ἀμαλβὺ πόσους σωματοφύλακας ἔχομεν παρόντας;

— Τριακοσίους σχεδὸν, Κύριέ μου.

— Αρκοῦν πρὸς διασκόρπισιν δέκα χιλιάδων ἀνθρώπων. Σάλπισον τὸ ἐμβατήριον καὶ — ἐμπρός!

'Αλλ' ἐνῷ δ' Ἀμαλβὺ ἔξηρχετο, δ' Βουχερὰ ἐπανερχόμενος.

— Σιηθε! κράζει, δ' ἀρχιδιάκονος ἐπρότεινε εἰς τὸν λαὸν νὰ ἔλθῃ ώς ἀντιπρόσωπός του νὰ βεβιωθῇ διτὶ δ' βασιλεὺς εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀνάκτορα καὶ δὲν θ' ἀρήσῃ τοὺς ὑπηρόσους του... ίδος αὐτός· ἀναβαίνει μετὰ τριῶν ἀξιωματικῶν τῆς πολιτοφυλακῆς... πρέπει νὰ τοὺς δεχθῶμεν καὶ νὰ τοὺς δείξωμεν τὸν βασιλέα κοιμώμενον. θ' ἀναχωρήσωμεν ἐπειτα ἀκαλύτως.

— 'Ο ἄξιος ἀνδρας! πάντοτε ἔχει δίκαιον εἶπεν δ' Κονδὲ ὠθῶν ἐν τῷ κολεψ τῷ ξίφος.

Καὶ διέν δ' Ἀμαλβὺ ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ τὰ δρύφακτα πρὸς τὸν ἀρχιδιάκονον, δ' κόσμος δ' ὅλος ἡφανίσθη, ἐξαιρέσει τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ σωματοφυλάκων.

Ο δὲ Κομμίγγης ἐστη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ἔτοιμος νὰ θανατώσῃ τὸν πρωτον, διτὶς θὰ ἐπέβαλλεν ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα.

Καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ δ' βόμβος κατεσιγάζετο ως ἐκ γοητείας, δὲν δέ Γόνδης εἰσήρχετο μετὰ τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν, δαψιλέων τῆς βασιλίσσης τὴν λατρείαν αὐτοῦ καὶ βλέμμα λυγκὸς κρύβονται περιδονῶν.

'Αλλ' ἀδυνατῶν ν' ἀνακαλύψῃ προπαρασκευὴν ἀναχωρήσεως, « τὸ σχέδιον, εἶπεν ἐν ἐσωτῷ, ἀνεβλήθη εἰς ἄλλην ἡμέραν θὰ εῦρω τὸν καιρὸν καὶ τὰ μέσα νὰ τὸ ἐμποδίσω. »

— Κύριε Ἀρχιδιάκονε, τῷ εἶπεν ἡ βασίλισσα μετὰ χάριτος, ἥτις προύκάλετεν εἰς αὐτὸν ἀγῶνα τηνα σπασμῶδη, σᾶς εὐχαριστῶ ἀναδεξάμενον νὰ πείσητε τοὺς ὑπηρόσους μου περὶ μιᾶς ἀληθείας· ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε τὴν Α. Μ. εἰς τὴν κλίνην της, καὶ διηγηθῆτε εἰς τοὺς Παρισιανοὺς πῶς τοὺς ἐγκαταλείπω.

'Ο Γόνδης τότε ἐλυγίσθη μέχρις ἐδάφους, βυθίζων οὔτερον βλέμμα κατὰ τὰς γωνίας τοῦ θαλάμου, εἶτα δ' ἐστράφη μετὰ τῶν τριῶν συνοδῶν του πρὸς τὸ λέχος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοί

προσώχθησαν ἐπὶ τῷ οὐδῷ μετὰ θρησκευτικοῦ σε-
βασμοῦ.

Οἱ βασιλόπαις λοιπὸν ὅπνωττε, λευκὸς, ὁδῶδης,
παχουλὸς, τὴν κέμην ἔχων διεσπαρμένην ἐπὶ προσκε-
φαλαίου τριχάπιων, τοὺς δύο βραχίονας ἔκτος τῆς
κλίνης, καὶ ἀπωθοῦντας εἰς δόξην τις ὄνειρον, σκέπασμα
ἔφ' οὗ διεκρίνοντο ἐντελῶς δύο τρύπαι.

— Ἀχόμη μία ἀδυναμία τοῦ Μαζαρίνου! διελογί-
σατο· ἔκατοντάδες ἔκατομμαρίων συστωρέει καὶ δὲ
βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κοιμᾶται μὲν σκεπάσματα
τρύπαι.

— Βλέπετε κύριοι! εἴπεν ἀποστρεφόμενος εἰς τοὺς
ἀξιωματικοὺς καὶ δεικνύων αὐτοῖς συγχρόνως τὸν
ὅπνον καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἡγεμόνος.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔκλιναν γόνυ, ὠρκίσθησαν νὰ υ-
περασπίσωσι καὶ νὰ ἐκδικήσουν Λουδοβίκον τὸν ΙΔ',
καὶ ἀπεχώρησαν μετὸ μεγάλης σπουδῆς περιβλε-
πόμενοι.

Εἶτα δὲ ἀμέσως ἀπίγχησε κραυγὴ γενικὴ καὶ βρον-
τῶδες· «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! ... Ζήτω ἡ βασιλισσα,
καί τω δὲ Μαζαρίνος! ...» καὶ τὸ πλήθος διεσπάρη
κατὰ τὴν δόδον τοῦ ἀγίου Ὁνορίου....

Ἐν τούτοις δὲ ἀρχιδιάκονος εἴπεν εἰς τοὺς ἀξιω-
ματικοὺς ἀποσύρθμενος.

— Δύο προφυλάξεις ἀξίζουν περισσότερον τῆς
μιᾶς. — Δότε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τὸ σύνθημα εἰς
τοὺς φρουροὺς τοῦ ἀγ. Ὁνορίου καὶ 'Ριχελιέως.

— Καλῶς ἐπαίγθη, ἀνέκραξεν δὲ Βουχερὰ εἰ-
σερχόμενος παρὰ τῇ βασιλίσσῃ μετὰ τῆς Λουΐζης
καὶ τοῦ Κονδέ' δυνάμεθα τώρα νὰ ἐγείρωμεν τὸν
Βασιλέα καὶ νὰ κινήσωμεν.

Ἐντὸς δὲ στιγμῶν δλίγων τὰ πάντα ἦσαν ἔτοι-
μα, καὶ μόνος δὲ Λουδοβίκος ἀντέτεινε μὴ θέλων νὰ
ὑπακούσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα του.

— Τέλος πάντων, ἔλεγεν, ἔγῳ εἴμ' δὲ βασιλεὺς.

— Οἱ Δαμαλένη σμως ἐπέτυχε τὴν συγκατάθεσίν
του, πείθων αὐτὸν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἰδῃ μίαν μά-
χην....

— Ναι, μίαν μάχην, ἐμουρμούρισεν ἡ βασιλισ-
σα, συσφίγγουσα τοὺς δόδόντας· διότι ἡ νῦν αὐτὴ
γενὴ ἀκριβὴ εἰς τοὺς Παρισίους.

A'. — Ἡ βασιλισσα τοῦ κυάμου.

Μεταξὺ δὲ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας μετὰ τὸ
μεσοιώκτιον, δύο δχήματα ἔξηλθον μετάλληλα τοῦ
κήπου τῶν ἀνακτόρων, συρόμενα πρὸς τὴν πύλην τοῦ
ἀγ. Ὁνορίου.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦν δχῆμα βασιλικὸν ἔγκλεῖον
τὸν Βουχερὰ μετὰ τῆς καρδιναλικῆς πορφύρας, καὶ
τὴν Λουΐζην ἐντὸς τοῦ περιβλήματος τῆς βασιλί-
σσης, φρουρούμενον δὲ ἔκατέρωθεν ὑπὸ τεσσάρων σω-
ματοφυλάκων.

Τὸ δὲ δεύτερον, τὸ ἀμάξιον τοῦ Βροῦσσελ περιε-
χε Λουΐ τὸν ΙΔ'. καὶ τὸν Δοῦκα τῆς Ἀνδεγαβίας,
τὴν βασιλισσαν ὑπὸ τὸ ἐπίβλημα τῆς Λουΐζης, καὶ
τὸν Δαμαλένη ἐν τῇ ἐσθῆτι τοῦ Συμβούλου, ἀπασαν του-

τέστι τὴν Μοναρχίαν ἐμπεπιστευμένην εἰς τὴν ἀνδρίαν
ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, καὶ τῶν σωματοφυλάκων οἰ-
τινες μετὰ τοῦ Πρίγγιπος Κονδέ ἡκολούθουν κατὰ
διάστασιν.

Ως δὲ δὲ Βουχερὰ τὸ προεῖδε, τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ
δχῆμα, ἐπιδεικτικῶς συνωδεύσμενον ἐφείλκυσεν ὅλην
τὴν προσοχὴν τῶν περιπόλων· καὶ τοὺς ἡπάτησεν
εὐκόλως περὶ τοῦ τί ἔπραττεν, ἀλλὰ τοῖς ἐνέπνευσε
δεξιῶς τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἦν δὲ Μαζαρίνος ἡ ὑπόνοια
δὲ αὐτη̄ ὥστεὶ γραμμὴ φλεγομένης πυρίτιδος, ἀφίχθη
μέχρι τῆς πύλης τοῦ ἀγ. Ὁνορίου.

Αλλ' εἰς τὴν προσπέλασιν τῆς πύλης αὐτῆς εἰς
τὴν θέαν τῶν ὅπλων τῶν ἐν τῷ σκότει λαμπόντων,
ἡ Λουΐζα ἡσθάνθη κλονουμένην οὐχὶ τὴν ἀφοσίωσιν
ἀλλὰ τὴν ἵσχυν αὐτῆς τὴν φυσικὴν, καὶ ἔδραξε τότε
σπασμωδικῶς τοῦ πατρός της τὴν χειρα.

— Κόρη μου, τῇ εἴπεν δὲ ἀνδρεῖος ἀνὴρ περιπτυσ-
σόμενος αὐτήν· ίδού δὲ ἐπίσημος στιγμή! Θὰ ὑπο-
χριθῆς τὸ πρόσωπον μιᾶς βασιλίσσης ἵσως· ἔχει λοι-
πὸν τὴν γενιαιότητα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς· πρέπει,
πρέπει δὲ ἀληθῆς βασιλισσα νὰ ὑπερβῇ τὴν πύλην
ταύτην, ἔστω καὶ νὰ διεβῇ ἐπὶ τοῦ πτώματός σου
καὶ τοῦ ιδικοῦ μου.

Καὶ τότε ἡ Λουΐζα ἐδεήθη τοῦ οὐρανοῦ δέησιν
βραχεῖαν καὶ ἀνέμενεν ἡρεμοῦσα δέ, τι ἐπέρπωτο.

— Τίς εἰ; ἔκραξεν δὲ πρώτος σκοπός τῶν σω-
ματοφυλάκων.

— Αλλ' δὲ ὁ χηλάτης, μεμυτμένος ἐκ προτέρων, ἀντὶ
ν' ἀποχριθῆ ἐπληγεῖ τὰ ὑποζύγια.

— Στῆτε! ἐπεφώνησεν δὲ σκοπός.

Καὶ ἀνδρεῖς δέκα ἀνορρίχωμενοι ἀπὸ τοῦ σώμα-
τος τῆς φυλακῆς ἐρέψθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν
ἴππων.

— Οἱ χηλάτης σῆμας ἡθέλησε νὰ ἐλάσῃ ἀγῶν τότε
δεινὸς ἥρχισε.

Διότι πολιτοφύλακε, διὸ τροχὸς δλίγου δεῖν κα-
τέθλασεν, ἔφερε τὴν λόγχην του εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς
τῶν σωματοφυλάκων, ἐκεῖνος δὲ ἀπέκρουετ τὴν προ-
σολὴν διὰ πυρσοκροτήσεως πιστολίου· ἀλλ' ἀμέσως
οἱ λοιποὶ συνεταῖροι τοῦ πρώτου μανιώδεις ἡδη ἐ-
σκόπευσαν διὰ τῶν πυροβόλων τὸ δχῆμα· εὐτυχῶς
δὲ λοχαγὸς ἐπιτηρητὴς καθησυχάζων αὐτοὺς ἤνοιξε
τὴν θυρίδα, καὶ,

— Μία τίβενος! ἀνέκραξε, βλέπων τὴν πορφυ-
ρᾶν ἑσθῆτα τοῦ Βουχερά· συγχρόνως δὲ αἱ λέξεις·
δὲ Καρδινάλιος εἶναι, εἶναι δὲ Μαζαρίνος! ἀντή-
χησαν καθ' ὅλον τὸ σῶμα τῶν φυλάκων.

— Οἱ ἐπιτηρητὴς λοιπὸν ἡρώωτησε τὸν ὑπουργὸν, τίς
τὸν συνώδευε.

— Σιωπή! ἐψιθύρισεν αὐτὸς εἰς τὸ οὖς τῆς
Λουΐζης.

— Οἱ δὲ χηλάτης καὶ νέον ἀπεπειράθη νὰ προσθῇ,
ώστε δὲ ἀξιωματικὸς ἀνετράπη· οἱ πολιτοφύλακες
πάλιν ἀνέκραξαν· ἀλλ' ἡ πυροβολοῦμεν! ἀλλ' δὲ
χηλάτης τοῖς ἀπεχριθῇ διὰ κραυσμοῦ τῆς μαστιγος,
καὶ οἱ πολιτοφύλακες ἐπυροβόλησαν, κραυγὴ δὲ ἡμι-
τηγμένη ἥκουσθη ἀπὸ τοῦ δχῆματος, διότι... δύο

σφεῖραι προσέβιλον τὴν Λουζίαν κατὰ τὸ οὖς καὶ τὸν βραχίονα.

— Δυστυχῆ! ἔκραύγασεν δὲ Βουχερά πρὸς τὸν δηχηλάτην, δεχόμενος αὐτὴν λειπούμοισαν εἰς τὰς ἀγκαλὰς του.

Καὶ ἐμελλεν εὐθὺς ν' ἀποδοθῆ τὸ πρόσωπον τοῦ καρδιναλίου· ἀλλ' ἡ Λουζία τῷ ἐψιθύρισε· «δὲν εἶναι τίποτε ἀνέλαβεν αὐτὸς τόιες τὸ φυχρὸν αἷμα του καὶ εἴπεν εἰς τὸν ἐπιτηρητὴν, «εἴμι τωάντι δ Μαζαρίνος, καὶ παραδίδομαι εἰς ὑμᾶς κύριε! λάβετε εἴκοσιν ἀνθρώπους καὶ δῦνηγήσατε με ὅπου θέλετε.

Συγχρόνως δὲ ἔνευσε πρὸς τοὺς σωματοφύλακας καὶ τὸν δηχηλάτην νὰ ὑπακούσωσι.

Φαντασθῆτε τώρα τὸν θρίαμβον τῶν πολιτοφυλάκων! Εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς των, οὐδεὶς ἐκείνων, οὔτινες ἡδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν μπουργὸν, δὲν ἐστοχάσθη νὰ φέρῃ μίαν δᾶδα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βουχερά.

Η φρουρὰ δὲ ὅλη πιστεύουσα ὅτι σώζει τὴν μοναρχίαν, ἀτάχθη περὶ τὸ δῆμαρχον καὶ ἀνέχραξε διὰ μιᾶς· «εἰς τὸ Συλλαλητήριον, τὸν Καρδιναλίου εἰς τὸ Συλλαλητήριον!

Εἶτα δὲ, σχῆμα, αἰχμάλωτοι καὶ πολιτοφύλακες, πρώταν ἀκαρόγατες, ἐπανεστράφησαν εἰς Παρίσιους.

Μετὰ δέκα δμῶς λεπτὰ δὲ ἀληθῆς βασιλίσσα ἀφικνεῖτο ἐν τῷ ἀμαξῷ τοῦ Βροῦσσελ εἰς τὴν πύλην γυμνωμένην ἥδη τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῆς.

Εἶς τὰ τίς εῖ; τῶν σκοπῶν τῶν μονωθέντων διαμαλδού ἐπιδεικνύμενος τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸ πιλόν· αὐτοῦ ἀπεκρίνατο. «Ο Σύμβουλος Βροῦσσελ καὶ ὑπάγω κατ' ἐντολὴν τοῦ Συλλαλητηρίου εἰς τὸν Ἀγ. Γερμανὸν νὰ ἐπαναφέρω τὸν Βασιλέα τὸν δόπον μᾶς ἐπῆραν ἀπὸ τὰ Παρίσια.

Καὶ πραγματικῶς οἱ σκοποὶ ἀνεγνώρισαν τὴν γελοιώδη σκευὴν τοῦ ἀρχοντος· ἔφερον δὲ μετὰ σεβασμοῦ τὰ ὅπλα καὶ ἀνέκραξαν· «Ζήτω δ Βροῦσσελ, δ πατήρ τῆς Γαλλίας!»

Καὶ δμῶς ἐξεπλάγησαν κατά τι, ἰδόντες ἐπομένως τὴν γραμμήν ἵλης ἱπέων τῆς σωματοφυλακῆς τῆς Βασιλίσσης· μολοντοῦτο ὑπέθεσαν δὲ ἀπεστέλλοντο εἰς τὸν Βασιλέα ὑπὸ τοῦ Συλλαλητηρίου ὡς τιμῆς συνοδίας· ἄλλως τε τὶ θὰ ἐπραττον κατὰ στίφους ἐνόπλων;

— Ές αὔριον, κύριοι Σφενδονισταί! ές αὔριον! εἴπεν δὲ Κονδὲ διάπερβας ἥδη τὴν πύλην καὶ στρέφομενος πρὸς τοὺς Παρισίους διὰ κινήματος ἀρειμανίου· ἐκέντησε τότε σφρόδως τὸν πτερωτὸν αὐτοῦ ἵππον καὶ διευθύνθη μετὰ τῆς ἵλης εἰς τὸ Στάδιον τῆς Βασιλίσσης, σπῶς ἐνώθη μετὰ τοῦ Μαζαρίνου καὶ τοῦ Δουκὸς δ' Ορλεάν.

Ἐν τούτοις δὲ ταχυδρόμος μέγα καλπάζων ἔβαινε πρὸ τῆς συνοδίας τοῦ ψευδοῦς ὑπουργοῦ καὶ διαφημίζων ἀπὸ περιπόλων εἰς φρουρὰς τὴν χράτησιν τοῦ Καρδιναλίου ἀφικνουμένου ἥδη δλῶς ἐν κατασχύνη εἰς τὸ Συλλαλητήριον. Τότε δὲ πυλωροί, κλητῆρες, ὑπηρέται, τρέχουν νὰ διῆπνήσωσι τοὺς ἄρ-

χοντας εἰς τὰς τέσσαρες γωνίας τοῦ Βάλιου καὶ τοῦ Ἀστερίου (de la Cité). Πρόεδροι, Σύμβουλοι, Εἰσηγηταὶ κ.λ. ἐγείρονται ἀνασκιρῶντες, περιβίλλονται τὰς ἐσθῆτας καὶ τὰ πιλία, καὶ συνέρχονται εἰς τὸ Μέγα Βουλευτήριον.

Ἐτέρωθεν δὲ μαθόντες τὰ γινόμενα οἱ πρίγγιπες καὶ οἱ μεγιστᾶνες Κόντης, Λογγεβίλ, Ἐλβέρ, Βουλιών, Γόνδης· ἡττημένος δὲ τὸ επιστεύετο νικητῆς δ Μαρσιλίᾳ καὶ οἱ συμμοριασταὶ αὐτοῦ, ἐνὶ λόγῳ πάντες οἱ σωτῆρες τοῦ Κράτους ἀγεληδὸν συμφέρονται πρὸς τὴν λείαν.

Μίαν δὲ ὥραν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ συλληφθέντος, ή πόλις ὀλόκληρος τῶν Παρισίων ἀνετράπη διὰ τῆς πολυκρότου αὐτῆς ἀναγγελίας, καὶ διμίλος μέγας γιγαντούμενος εἰς στιγμὴν κατεκάλυπτε τὰς ἀγυιὰς καὶ τὴν πλατείαν τοῦ Βουλευτηρίου τῆς Δικαιοσύνης· Ἀπετελεῖτο δὲ φανταστικόν τι θεάμα διὰ τῶν χλωμῶν τῆς Σελήνης ἀκτίνων, ἀντανακλωμένων ἐπὶ τῶν ἀργυροκυμάντων τοῦ Σηκουάνα οὐδάτων, καὶ προστιθεμένων αὐταῖς τῶν δάχων καὶ τῶν φανῶν οἵτινες ἐξηρχοντο ἀπὸ πάσης οἰκίας... Τὸ δὲ ψῦχος ὑπερέβαλε τὸ τῆς Καμπάτικας, ἀλλὰ ποῖος πάγος η ποῖον πῦρ ἤδυνατο νὰ περιστείῃ τῶν Παρισιανῶν τὴν περιεργειαν;

Καὶ τέλος τὸ βασιλικὸν δῆμαρχον ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἀμφιθεάτρου τῆς πλατείας Δελφίνος, περιηγούντων τῶν χλευασμῶν τοῦ δχλου.

Αλλ' ἐνταῦθα δευτέρα φήμη πολὺ μείζων τῆς πρώτης ἐκρήγνυται· ως βόμβα κατὰ τὰς θύρας τοῦ βουλευτηρίου, τούτεστιν δὲ οὐχὶ μόνον τὸν Καρδιναλίου ἐκράτισαν, ἀλλά μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἀντιβασιλείσσαν βασιλίσσαν, διότι τὸ ἀλευρόγες καὶ ὁ βασιλικὸς μανδύς εἰσὶν δρῦμοι ἐντὸς τοῦ δχήματος.

Ποία λοιπὸν λεία διὰ τὸ Συλλαλητήριον καὶ τοὺς Πρίγγιπας! καὶ τέλος ὅποια εὐκαιρία τοῦ νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς κυβερνήσεως! ὅτε δὲ ὧδηματαν τὴν βασιλίσσαν, οἱ προύχοντες θέλοντες γὰ τὴν ἐξυβρίσωσιν εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ὀφειλομένας τιμὰς καὶ νὰ ὑποβάσωτι τὸ στέμμα κατὰ τοὺς κανονισμούς, διατάττουν νὰ ὑποδεχθῶσι τὴν Α. Μ. εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Βουλευτηρίου.

Τὸ δῆμαρχον λοιπὸν καὶ οἱ φύλακες του στρέφουσι διὰ τῆς ἀγυιᾶς Λυνέττης, καὶ παρουσιάζονται ἐπινήματα πρὸ τῶν δρυφάκτων, ἐπὶ παρουσίᾳ ἀπαντος τοῦ Συλλαλητηρίου, ισταμένων κατὰ γραμμήν εἰπὶ τῶν βαθμίδων.

Αλλ' ἂς κρίνῃ τις ἥδη τὴν ἀποπληξίαν εὗιως εἰπεῖν, τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ταπείνωσιν ὅλων ἐκείνων τῶν Σφενδονιστῶν, ἐτούμων νὰ δράξωσι τὴν λείαν των, δταν ἀντὶ τοῦ Μαζαρίνου καὶ Ἀννης τῆς Αὐτοριακῆς ἶδον ἐμφανίζομενον καὶ προβαίνοντα Ιωάννην τὸν Βουχερά μετὰ τῆς κόρης του.

Καὶ τῆς σκηνογραφίας αὐτῆς δὲν δοκιμάζομεν τὸ διάγραμμα, διότι δὲν διαγράφεται.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, σᾶς βεβαίωνα, κύριοι, εἴπεν δ ἀστὸς τῆς Γενέτσης πανούργον μειδῶν, ἀντὶ Καρδιναλίου ἐσυλλάβετε τὸ δάσσον του μοναχὸν, καὶ

ἀντὶ βασιλίσσης, συνελάβετε τὴν βασίλισσαν τοῦ Κυάκου.

Εἶτα ἐνηγκαλίσατο ἀθώως ὁ Βροῦσελ τὸν γυναικάδελφόν του καὶ ἀ-ήγγειλεν διιοῖ Παρίσιοι δὲν ἔχουσι πλέον μήτε βροτίλεα, μήτε βροτίσσαν, μήτε διπούργον, καὶ διιοῖ θά δεχθῶστι τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὰς διαταχὰς τῆς Α. Μ. στρατοπεδεύσαντος εἰς ἄγιον Γερμανὸν μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Λεύτης.

— Τίποτε, ὑπέλαθεν αὕτη ὥχρα καὶ ἐλαφρὸν μειδῶσσα.

‘Ο δὲ πατήρ της ἐγκλείων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, « Εὔγενες τέκνον! ἐπειπε, ἔχεις τῷοντι τὴν γενναῖότητα βασιλίσσης.

Τέλος ὁ Βροῦσελ, συγκινούμενος, τοῦ μεταφέρει εἰς δωμάτιον τοῦ βουλευτηρίου, καὶ τὸ συλλαλητήριον μετὰ θυροβόδη συζήτησιν, διέταξε νὰ κρατηθῶσιν ἐπιτηρούμενοι παρὰ τῷ Βροῦσελ μέχρι πληρεστέρων εἰδήσεων.

(Ακολουθεῖ.)

ΠΑΓΙΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΗΑΙΑΚΗΣ ΑΚΤΙΝΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια ἐδ φυλλάδ. 80)

Φθάς εἰς τὴν δόδον του παρετήρησε τὴν κυρίαν Διονυσίου εἰς τὸ ὑπόθυρον ἴσταμενην καὶ μετά τινος γείτονος διμιλούσαν. Πλησιάσαντος τούτου,

— Ελάτε, κύριε Κούμβε, εἰπεν ή Κ. Διονυσίου τὸ δωμάτιόν σας εἰναι ἔτοιμον, πλὴν δὲν ὑπάρχει κάνεις λόγος τοῦ νὰ μᾶς στερήσῃ τῆς συντροφίας σας εἰς τὸ δεῖπνον.

Ο Δαβίδ, μετά τινος συστολῆς, ἐδέχθη τὴν πρόσολησιν, καὶ ἡκολούθησε τὴν καλὴν γυναικαν εἰς τὸ ἔστιατόριον, ἔνθα ἦτο τὸ δεῖπνον παρακείμενον.

Ο σύζυγός της ὑπέδεχθη φιλοφρονέστατα τὸν Δαβίδ, καὶ τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο ὑπῆρξε τὸ εὐχρεστέτατον, ἔξι σων ἀπῆλαυσε ποτὲ δ πιωχδε πρὸ πολλῶν ἐνιαυτῶν. Πρὶν τὸν ἀρήσωσι νὰ καταβῇ, τὸν προσεκάλεσαν καὶ διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγεννῶν.

Αἱ ἀριστεὶ Δαβίδ, ἔχεις μέγα δίκαιον νὰ μείνης ἀκίνητος καὶ ως ἐμβόρδητος εἰτερχόμενος εἰς τὸν μικρὸν θαλαμίσκον σοο! διόπια μεταβολή! Πόσον εὐάρεστον εἰναι νὰ βλέπης αὐτὸν τὸ ἔδαφος καθαρὸν τόσον καὶ κεκαλυμμένον μὲ ἐλαφρὸν στρῶμα λευκῆς ἄμμου, τὴν ἐσχάραν τῶν γαιανθράκων τοσοῦτον στιλπνήν, τὸ χαριεν ἐκεῖνο καὶ σπινθηροσθολοῦν πῦρ τῆς ἑταίρας, τὴν θερμοφρόνην, πλήρη οὐδατος προητοιμασμένου διὰ τὸ τεῖον σου, τὰ ἐν τάξει κείμενα ἐργαλεῖα, τοὺς ὑέλους τοῦ παραβύρου τόσον διαφανεῖς, ὥστε ἐφτινέτο διὰ μέσου αὐτῶν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπιχρυσοῦν τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν κατὰ τὰ μέτωπά των, τὴν καστιτέρινον καὶ στιλπνὴν κύλικα ἐπὶ τοῦ δίσκου πλησίον τῆς πίτας, εἰς τὰ πλάγια δύο η τρία τρυβλία, πλυμένα καὶ ἐκτενόμενα κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου, τὴν μικρὰν στρογγύλην τῆς

(ΤΟΜ. Δ'. Φυλλάδ. 82)

μητρός του τράπεζαν, καθαρὰν καὶ λάμπουσαν πλησίον δὲ αὐτῆς ἔδραν ἀπόζουσαν μελιτέου κηροῦ καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν ιερὰν γραφὴν, τὴν καλὴν παλαιὰν βιθλον, τὴν τοσοῦτον ἥδη χρόνον λησμονηθεῖσαν.

Ο Δαβίδ, μετά τὴν δλιγόστιγμον ἔκπληξίν του, ἀρῆκεν ἐπὶ τοῦ στόματός του νὰ φύγῃ τὸ « Ω εἴ! » οὐχὶ μὲ τὴν συνήθη του θλιβερότητα, ἀλλὰ μὲ τὸν θαυματικὸν ἐκεῖνον τόνον τοῦ παιδίου, τοῦ θεωροῦντος τὸ ἐργαστήριον ἐνδές ζυχαροπλάστου! Υπῆργεν ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου καὶ ἐκπαταξεὶς ἐπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν ἔδραν του καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του μὲ τὰς χεῖρας, ως νὰ ἐνόμιζεν διιοῖς ἐγίνετο παιγνιον ὀνειροπωλήσεως τινος. Αλλ᾽ ὅχι, δὲν ἦσαν ταῦτα ὀνειροπόλησις, ἀλλ᾽ εὐτυχῆς πραγματικότης.

Μετὰ νέαν ἀναφώνησιν τοῦ « Ω! εἴ! », ἤνοιξε τὴν Βίβλον· ζωηρὸν φῶς ἔπεσεν εἰς τὰς σελιδές καὶ ἐφώτιζε τὰς λέξεις αὐτάς. « Μή ποτε ἀπαθημάσωμεν τὸ καλὸν ποιοῦντες· ἐλέυσεται γάρ ὥρα ἐν ᾧ ἀπολαύσωμεν τῶν καρπῶν τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν πρᾶξεων. » Ταῦτοχρόνως ἡ γλυκερά καὶ μελιψική φωνή, τὴν δοπιάν διαβίδει εἰχεν ἥδη ἀκούσει, ἐψιθύρισεν. « Ή θαλαμίσκος σου μᾶς ἀρέσει Δαβίδ, καὶ θὰ ἐργόμεθα εἰς αὐτὸν συγχάκις. »

Ο Δαβίδ μόλις δυνηθεὶς νὰ συνέληθη ἐκ τῆς ταραχῆς του, ἐνόμισε καθηκόν του νὰ ὑπάγῃ παρευθὺς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν Διονυσίου, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν βασιλικήν, τὴν τοσούτῳ κοπιάσασαν, ἐστοχάσθη μάλιστα νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀγαθήν νεάνιδα μικράν τινα ἀνταμοιβήν· ἀλλ᾽ εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὰς δοπιάς ἡθέλησε νὰ προφέρῃ ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἡ κυρία Διονυσίου τὸν ἐμπόδιον. Εὐγνωμονῶν δὲ διαβίδ, ἐξῆγήσατο τὴν χάριν τοῦ νὰ λάθῃ τὴν χεῖρά της, ζητῶν πρὸς τούτοις καὶ συγχώρησιν διὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀμαρυστήτη τοῦ δέρματος τῆς ἐσυτοῦς χειρός.

Η κυρία Διονυσίου ἐσπευσε νὰ δράσῃ τὴν χεῖρά του μετ᾽ εἰλικρινείας καὶ ἀγαθότητος, παρενείρουσα μολογούτο, μὲ εὔχαρι μειδίαμα, διιοῖς διλήγος σάπων θὰ ἐξαρκέσῃ, τέλος πάγιων, ὥστε ἡ χεὶρ αὐτοῦ νὰ μὴν τόσον μάυρη καὶ τόσον σκληρά. Τὸ μάθημα ἐγίνετο ἄνευ πικροῦ τείνος λόγου.

Τὴν γύντα ἐκείνην, δὲ πνοιος τοῦ πτωχοῦ γέροντος ἐμβαλλωματὰ ὑπῆρξεν ἡγεμονικός. Καθ' ὑπνους, διέβλεπεν οὐρανίους μορφὰς καὶ ἡκρεάτο θελητικάρδιον μουσικήν, γλυκερὰς φωνάς, τὰς λέξεις αὐτάς ψιθύριζούσας. « Ο Θεὸς σ' εὐλόγισε· ἔπραξες ἀληθῶς καλήγ. πρᾶξιν. »

Ηγέρθη ἐνωρὶς καὶ υψηλεῖς παρετήρει τὴν δόδον Τάπτης πικνὸς χιόνος ἐκάλυπτε τὰς στέγας καὶ τὸ ἐδαφός μικρὰ λευκώδη νέφη ἐκυλίοντο βραδέως εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀφίνοντα μολοντοῦτο ποῦ καὶ ποῦ τόπον ἀνοικόν, δι᾽ οὖν ἐφαίνοντο μεγάλα διαστήματα τοῦ κυριοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ. Ο Δαβίδ ἐσκέφθη διιοῖς περὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας δ καιρὸς θὰ γίνη ωραῖος.

Ἐπρογεύθη μετὰ πλειστέρας τοῦ συνήθους ἡδονῆς, ἀκολούθως ἥρξατο τὴν ἐργασίαν. Οχι! μετὰ πολὺ καὶ αὐτὸς μεγάλως ἔπιπλάγη διὰ τοὺς ἀσυνήθεις ἥχους, εἰτινες ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του . . . Ο Δαβίδ Κούμβος ἐτραγώδει.

Η ἡμέρα ἐξηκολούθει νὰ ἦσαι συννεφώδης, καὶ μολοντοῦτο διαβίδ εὑρίσκει τὸ δωμάτιόν του λαμπτὸν καὶ χαροποίὸν, ἐνώ δὲ ἐπανελάμβανε τὰ σώματα τῆς νεότητός του, φαιδραὶ ιδέαι καὶ εὐτυχεῖς ἀναμυῆσεις ἔπαιζον περὶ αὐτὸν, ὥσπερ διμάς τις ἀγαθοποιῶν πνευμάτων.